

Makovicové pokušení

Napsal: Ramon

Jako malí kluci jsme často chodili do různých sadů na různé druhy ovoce a bylo nám úplně jedno komu to patřilo. Bylo to pro nás skvělé dobrodružství, navíc okořeněné skvělým zralým ovocem.

Jednou jsme s kámošem jeli na kole okolo malé oplocené zahrádky s chatičkou. Na zahrádce rostly makovice, které byly zrovna zralé. Zastavili jsme a chvíli koukali na tu úrodu.

„Makovice jsem ještě letos neměl. Určitě už jsou zralé.“, řekl mi můj kamarád.

„Já také ne. Sice buchty s mákem moc nemusím, ale čerstvý mák je čerstvý mák.... Ale co ta chatička? Myslíš, že tam někdo je?“

„Neblázni, teď tam nikdo nebude. Mrkni, vypadá uzamčená a opuštěná. Pojď, jdeme na to.“

„A komu to vůbec patří?“

„Nevím.... A záleží na tom? Pojď, určitě tam teď nikdo není.“

„Dobře, tak jdeme.“

Schovali jsme kola do příkopy u cesty, opatrně, ale svižně přelezli plot, a pak si už vychutnávali čerstvý mák. Dávali jsme si také pozor a často se rozhlíželi kolem. Ale nikdo tu opravdu nebyl.

Nacpali jsme se dosyta máku, pak opět přelezli plot, sedli na kola a rychle odjížděli od místa činu. Po nás tam zůstala jen spousta prázdných makovic na zemi.

Druhý den jsem se opět stavil pro kámoše. Zazvonil u dveří a chvíli čekal. Přišel mi otevřít můj kamarád.

„Čau, půjdeš ven? Mohli bysme jít zase na ty výborné makovice.“

„Čau. Dneska to nepůjde. Babička má narozeniny, tak jí půjdeme popřát. Budeš muset jít na ty makovice sám, jestli se teda sám nebojíš.“

„Tssss....“, zasyčel jsem. „Vždyť je to tam opuštěné. Není čeho se bát.“

„Hmmm, hned bych šel s tebou, ale fakt to nejde. Jestli tam půjdeš, tak mi přines taky pár makovic.“

„Tak jo, užij si to na oslavě a čau zítra.“

„Čau, měj se. Zítra ve škole.“, rozloučili jsme se.

Zůstal jsem najednou sám a váhal, co budu dělat. Nenapadlo mě nic lepšího než jet sám na ty makovice. Přivezl bych kámošovi pár makovic a dokázal mu tak, že se nebojím.

Sedl jsem na kolo a vydal se směrem k zahrádce. Nebylo to daleko, nějakých 10-15 minut jízdy. U zahrádky jsem zastavil a chvíli váhal. Vypadala prázdná a kolem nikde nikdo. Schoval jsem tedy opět kolo do příkopy a přelezl plot. Opatrně se opět rozhlédl, ale bylo to vylidněné...tak jsem začal v klidu spásat úrodu.

Baštil jsem jednu makovici za druhou a prázdné je házel na zem. Byly moc dobré. Vychutnával jsem si je, když najednou....

„A mám tě!“, zařval hlas za mnou a já ucítil, jak mě kdosi silně drží za ramena.

„Mám tě, ty parchante! Ty si myslíš, že můžeš klidně krást cizí makovice? To se dělá? Copak nevíš, že krást se nemá?“, řval na mě dál.

Byl jsem naprosto překvapen, nečekal jsem to. Vždyť jsem se díval a nikdo tu nebyl... Kdo je to? Hemžily se mi myšlenky hlavou. Nestačil jsem ani utéct a teď už bylo pozdě. Proti silnému stisku jsem nemohl nic dělat. Chodil jsem tou dobou na základní školu a neměl zas tak moc síly.

„To tě rodiče neučili, že do cizích zahrad se neleze!“, křičel.

Já trochu pootočil hlavu, abych se podíval, kdo je to a přitom dál mlčel.

Byl to asi čtyřicetiletý muž s hnědými prořídými vlasy a knírkem. Neznal jsem ho.

„Víš, co teď s tebou udělám?“, stále křičel a silně mnou třásl.

„Nevím.“, vykoktal jsem ze sebe.

„Tak abys věděl – teď půjdeme za tvými rodiči a ty jim sám hezky řekneš, co jsi provedl. Ať vědí, jakého mají doma synáčka!“

Při té představě jsem se zděsil. Co by mi na to táta řekl? Asi by se pěkně naštvál...

„...a zítra se stavím ve škole a všechno jim hezky nahlásím, jen ať ví, jaké spratky vychovávají!“

Tak i ve škole se to dozví, no nazdar - proletělo mi hlavou...to mě táta snad zabije! A ta ostuda!

„Ale pane, je to nutné? Taková klukovina...“, vykoktal jsem ze sebe.

„Prý klukovina! Krade, parchant jeden, a říká tomu klukovina!“

„Ale pane, vždyť to přece kluci dělávají...možná jste jako kluk také chodil do cizích sadů, ne?“, oponoval jsem.

„Tak ty budeš ještě drzý? Co to sem taháš? To víš, že jsme taky chodili krást, když jsme byli malí kluci...ale když nás někdo u toho chytil, pěkně jsme si to odsákali!“, ječel na mě dál.

„...nebo víš co?“, odmlčel se na chvíli. „...nebudu to hlásit rodičům ani do školy a uzavřeme to jako kdysi. Nařežu ti tady na místě a nebudeme to nikde hlásit. Co ty na to?....Půjdeme za rodiči a pak do školy nebo to vyřídíme hned na místě?“

Přemýšlel jsem a výprask na místě mi připadal lepší. Stejně bych tak jako tak dostal nařezáno a ještě k tomu ta ostuda....

„Dobře, vyřídíme to raději tady na místě.“

„Dobrá, jak chceš. Čeká tě teda výprask na holou ode mě tady v chatě a dál už to nebudeme řešit. Zůstane to mezi námi. Souhlas?“

„Ano.“, odpověděl jsem a souhlasně zakýval hlavou.

„Tak pojď se mnou do chatky.“, řekl a sunul mě směrem k chatce.

„Otevři!“, přikázal mi u dveří.

Chytil jsem za kliku...a chatka byla otevřená. Proto jsem tu asi nikoho neviděl, byl schovaný v chatce – napadlo mě.

„Jen běž!“, tlačil mě dál. Tam mě pustil a zamknul dveře.

„To abys nechtěl utíkat. Jen běž dál!“

Chatička to byla celkem pěkná a útulná. Měla malou předsíňku, velký pokoj, něco mezi kuchyňkou a obývákem, a vzadu nějaké další dveře, asi do dalšího pokoje. V jedné části tam byl starý dřevěný kredenc, stůl a tři židle. V druhé, větší části, starý gauč s křeslem a stolečkem, v rohu skříň. Na zdech spousta obrázků přírody.

„Tak se hezky vysveč!“

Překvapeně jsem se na něj podíval.

„No vysveč se! Do naha! Domluvili jsme se přece, že dostaneš výprask na holou nebo si to snad už nepamatuješ?“

„Pamatuju...“, vykoktal jsem ze sebe.

„Tak se vysveč. A hned!“

Dál jsem neodporoval, rozepnul si kalhoty a pomalu je stáhnul. Následovalo tričko. Pak jsem se zarazil. Stál jsem tam jen v trenýrkách a ponožkách. Podíval jsem se na pána, který stál přede mnou a pečlivě mě sledoval.

„No pokračuj. Ty ponožky a trenýrky taky! Krást ses nestyděl, tak se přeci nebudeš stydět teď!“

Poslechl jsem. Stáhnul jsem ponožky a nakonec i trenýrky. Podíval jsem se mu do očí a pak svůj zrak zase sklopil k zemi.

„No vidíš, že to jde.“, řekl mi a položil mi ruku na rameno. „Teď si běž kleknout támhle do kouta!“

Nechápal jsem, ale poslechl raději hned.

On tam ještě chvíli stál a sledoval mě, pak šel ke skříni a něco v ní hledal. Za chvíli jsem věděl co hledal. Vyndal z ní starý kožený řemen. Pak sáhl na skříň, kde nahmatal rákosku. S řemenem a rákoskou v ruce se vrátil ke mně.

„Předpaž!“, přikázal mi.

Jakmile jsem tak učinil, položil mi rákosku i řemen na natažené ruce.

„Budeš je to držet tak dlouho, jak uznám za vhodné, pak jimi dostaneš nařezáno!“

Poté si sednul do křesla a sledoval mě. Ze začátku to nebyl problém, ale po několika minutách se mi začaly třepat ruce. Snažil jsem se vydržet co nejdéle, ale v jednu chvíli mi spadla rákoska na zem.

„Mladý pán už nemůže? Dobrá, přejdeme k výprasku.“

„Vstaň, vezmi řemen, zvedni rákosku a pojď sem!“, přikázal mi.

S bolavými koleny jsem vstal, uchopil řemen a rákosku a popošel k pánovi sedícímu na křesle.

„Dej mi ten řemen a rákosku polož na stůl!“

„Tááák a teď mě požádej o přísné potrestání za krádež!“

Podíval jsem se mu do očí a vykoktal: „Žádám vás o přísné potrestání za krádež.“

„Dobře, splním ti tvé přání.“

Vstal a přisednul si i s řemenem v ruce na gauč.

„Pojď sem!“

Poslušně jsem přistoupil a již dobře tušil, co bude následovat.

„Teď půjdeš sem na gauč a lehneš si mi přes klín. Ruce a nohy natáhneš na gauč. Nebudeš se bránit, jinak to bude horší!“, obdržel jsem stručné instrukce.

Uposlechl jsem. Klekl si na gauč... a lehl si přes připravený klín.

„Trošku se posuň!“, vybídl mě a naznačil, že to má být směrem dopředu. „Ruce si natáhni! Táááák, správně.“

Rukou mi přešel po zádech až k zadku a lehce mě přes něj poplácal.

„Jsi připraven přijmout svůj trest?“, zeptal se mě.

„Ano, jsem připraven.“, odpověděl jsem a byla to i pravda. Ležel jsem celý nahý a hlavně zcela bezbranný se zadkem vyšpuleným přes jeho klín. On mě svou levou rukou přichytil za záda, abych se nemohl moc hýbat a bránit...a začal s výpraskem. Řemen se uvedl do pohybu a první rána mi pleskla o holý zadek. Pěkně zaštípala.

„Ááááá.“, zařval jsem.

„Neřvi, bude hůř.“, řekl mi a bohužel za chvíli jsem měl poznat, že má pravdu. S každou další ránou nespěchal a nechal mě, abych si každou pěkně vychutnal.

„Ááááá.“, vzlykal jsem dál.

Můj zadek postupně barvil rudé čáry od řemene.

„Ááááá.....áááááá.....“

Čím dál víc jsem sebou začal vrtět, ale jeho levá ruka mě držela dost pevně.

„Áááááá.....áááááá.....áááááá.....“

Pak výprask přestal.

„To by jako malé pokárání řemenem mohlo stačit. Vstaň!“, přikázal mi.

Ještě chvíli jsem ležel a vzlykal. On mi pak pomohl narovnat se. Sám také vstal a díval se na mě.

„To bylo za ty makovice. Aby sis to patřičně pamatoval, čeká tě ještě výprask rákoskou. Vem si rákosku a následuj mě!“

Sám pohodil řemen na gauč. Já vzal rákosku ze stolu a šel s ním do kuchyňské části. On tam vysunul jednu židli kus od stolu a přikázal mi: „Dej mi tu rákosku a přehni se přes tu židli!“

Učinil jsem dle rozkazu. Stejně nebylo úniku. Můj patřičně rudý zadeček od předchozího výprasku byl opět vyšpulen k další exekuci a já se rukama zapřel židle. On si mě opět přidržel levou rukou a začal s výpraskem. Rákoska mi pěkně štiplavě pleskla o zadek.

„Aúúúúú.“, zaskučel jsem.

S další ránou opět nespěchal, počkal, až trochu odezní štiplavá bolest předchozí rány....a pak přidal další.

„Aúúúúú.....“

A pak další....

„....aúúúúú.....“

a další.....

„Ááááá.....áááááá.....“

Nijak mě nešetřil. Pak přestal.

„To by ti mohlo stačit.“, řekl a jeho levá ruka mě vybídla k narovnání.

„Tak co, budeš mi ještě chodit na makovice?“, zeptal se mě.

„To už určitě nebudu.“, zavzlykal jsem a držel si pálivý zadek.

„To bych ti taky doporučoval. Teď se oblékni.“

Já se šel oblékat a on zatím uvařil čaj.

„Pojď si dát čaj a seber se trochu!“, řekl mi, když jsem se oblékl. „Ať tě takhle neuvidí ostatní kluci.“

Sedl jsem si a vzal nabízený čaj.

„Musel jsem tě potrestat, jinak byste mi zlikvidovali celou úrodu. Já se tady dřu, chráním to před ptáky a vy byste mi všechno sklidili. Ale jsme teď kamarádi, ne? Já to nikomu neřeknu a ty to už nebudeš dělat. Platí?“

„Platí.“, odpověděl jsem a stiskl podávanou ruku.

Dopil jsem čaj a pak odešel. Plot jsem už přelézat nemusel, protože mi odemknul branku.

„Tak nashledanou a nezlobte se...“, rozloučil jsem se oa odjel.

„Čau.“, zaslechl jsem odpověď.

Zadek mě pěkně bolel, když jsem si sednul na sedátko kola a tak jsem většinu cesty u šlapání stál.

Doma jsem pochopitelně nic neřekl. Svěřil jsem se jen svému kamarádovi a od té doby jsme do té zahrady už nikdy nešli. Kolem nás přece byla ještě spousta zahrad, které měly mnoho jiných lákadel. Na návštěvu zahrady s mákem se ale zapomenout nedá.